

SZERGEJ GANDLEVSZKIJ

*

Elnézem magamat, egy idegen,
A hátam hajlott, nagyívó a múltban,
Ahogy keresztülvágok a ligeten,
Holnaptól örök álomba borultan.

Vagy ahogy állok nyughatatlanul
A mező szélén az őszi tájban,
Ahogy körbetekint a birtokán egy úr,
A maga ura, egymagában.

S magammal diskurálva mendegélek,
S az ősz javait leltározgatom.
De kakás erdő! De kudarcos élet!
De kár az erdőért! Amazért nem nagyon.

*

hogy a hárs lombja a peronig érjen
na és az orgonák feltétlenül
amiktől egy-két hétig minden évben
mintha meghibbanna az agy belül
és a mindenség mindenféleképpen
útban a kocsmából hazafelé
egy pillanatra táruljon elébem
e dülöngélő fajankó elé
s hogy ne legyen híja az örömömnek
olajfestékszag is kellene még
s esőben ahogy a kocsik hömpölyögnek
városi zajok stb. borús ég

valami bánat az is kell hogy fájjon
hogy fényes nappal tréfaként
feltámadjon s élve találjon
ifjúságom e sártekén
s játsszon még velem ahogy régen
tíz fillért nyerhet aki nyer
és csörögjön a kínai játékcsergő
haszontalan kis csodaszor

KÁNTOR PÉTER fordításai